TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2014. gada 5. jūnijā*

Konvencija, ar ko īsteno Šengenas Nolīgumu — 54. pants — "Ne bis in idem" princips — Piemērošanas joma — Līgumslēdzējas valsts pieņemts rīkojums par nenodošanu iztiesāšanai tiesā pierādījumu trūkuma dēļ — Iespēja atsākt tiesas izmeklēšanu jaunu pierādījumu atklāšanās gadījumā — Personas, attiecībā uz kuru "lieta ir pabeigta", jēdziens — Kriminālvajāšana citā līgumslēdzējā valstī pret to pašu personu un par tiem pašiem faktiem — Publiskās apsūdzības izbeigšana un ne bis in idem principa piemērošana

Lieta C-398/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LES 35. pantam, ko *Tribunale di Fermo* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 11. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 29. augustā, krimināprocesā pret

M.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši K. Lēnarts [*K. Lenaerts*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks, kas izpilda ceturtās palātas tiesneša pienākumus, M. Safjans [*M. Safjan*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretāre A. Impellicēri [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 12. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Q* un *R* vārdā – *C. Taormina* un *L. V. Mascioli*, *avvocati*,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. Palatiello*, *avvocato dello Stato*,

— Beļģijas valdības vārdā – *T. Materne* un *C. Pochet*, pārstāvji,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Kemper*, pārstāvji,

— Nīderlandes valdības vārdā – *C. Schillemans*, *M. de Ree*, *C. Wissels* un *B. Koopman*, pārstāvji,

— Austrijas valdības vārdā – *A. Posch*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, *M. Arciszewski* un *M. Szpunar*, kā arī *M. Szwarc*, pārstāvji,

— Šveices valdības vārdā – *D. Klingele*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *F. Moro* un *R. Troosters*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2014. gada 6. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 54. pantu Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas 1985. gada 14. jūnija Nolīgumu starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām (OV 2000, L 239, 19. lpp.), kas parakstīta 1990. gada 19. jūnijā Šengenā (turpmāk tekstā – "KĪŠN").

2 Šis lūgums ir iesniegts krimināltiesvedībā, ko Itālija uzsākusi pret *M*, pamatojoties uz tiem pašiem faktiem, par kuriem vienlaikus Beļģijā notiek izmeklēšana, proti, par seksuālu vardarbību pret mazgadīgu bērnu, kas notikusi no 2001. gada maija līdz 2004. gada februārim pēdējās minētās dalībvalsts teritorijā.

Atbilstošās tiesību normas

Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija

3 Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – "ECPAK"), pielikumā ir 7. protokols, kas parakstīts Strasbūrā 1984. gada 22. novembrī un ko ratificējušās 25 Eiropas Savienības dalībvalstis (turpmāk tekstā – "ECPAK 7. protokols"), kura 4. pants ar nosaukumu "Tiesības netikt divreiz tiesātam vai sodītam" ir izteikts šādi:

"1. Nevienu nedrīkst atkārtoti tiesāt vai sodīt krimināllietā tajā pašā valstī par nodarījumu, par kuru viņš saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem un soda izciešanas noteikumiem jau ticis attaisnots vai notiesāts ar galīgu spriedumu.

2. Iepriekšējā punkta noteikumi neliedz lietu izskatīt atkārtoti saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem un soda izciešanas noteikumiem, ja ir jauni pierādījumi vai atklājušies jauni apstākļi [fakti], vai ja iepriekšējā procesā ir pieļautas būtiskas kļūdas, kas varēja ietekmēt lietas iznākumu.

3. Nevar būt atkāpes no šī panta saskaņā ar [ECPAK] 15. pantu."

Savienības tiesības

Eiropas Savienības Pamattiesību harta

4 Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 50. pantā ar nosaukumu "Tiesības netikt divreiz tiesātam vai sodītam krimināllietā par to pašu noziedzīgo nodarījumu" ir noteikts šādi:

"Nevienu nedrīkst atkārtoti tiesāt vai sodīt krimināllietā par nodarījumu, par kuru viņš saskaņā ar tiesību aktiem Savienībā jau ticis attaisnots vai notiesāts ar galīgu spriedumu."

Protokols (Nr. 19) par Šengenas *acquis*

5 Eiropas Savienības sistēmā iekļautā protokola (Nr. 19) par Šengenas *acquis*, kas pievienots Lisabonas līgumam (OV 2010, C 83, 290. lpp.), 1. un 2. pantā ir noteikts, ka Beļģijas Karaliste un Itālijas Republika ir to valstu starpā, kam tiek piemērots Šengenas *acquis*.

Protokols (Nr. 36) par pārejas noteikumiem

6 Atbilstoši protokola (Nr. 36) par pārejas noteikumiem, kas pievienots LES, 10. panta 1. un 3. punktam Tiesas pilnvaras saskaņā ar ES līguma VI sadaļu – redakcijā, kas bija spēkā, pirms stājas spēkā Lisabonas līgums – paliek negrozītas piecus gadus pēc minētā līguma stāšanās spēka attiecībā uz Savienības tiesību aktiem, kas ir pieņemti pirms minētā līguma stāšanās spēkā, arī tad, ja tās ir atzītas saskaņā ar LES 35. panta 2. punktu.

Deklarācija atbilstoši LES 35. panta 2. punktam

7 No 1999. gada 1. maija *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* publicētās informācijas par Amsterdamas līguma spēkā stāšanās datumu (OV L 114, 56. lpp.) izriet, ka Itālijas Republika ir pieņēmusi deklarāciju saskaņā ar LES 35. panta 2. punktu, ar kuru šī dalībvalsts ir pieņēmusi Tiesas kompetenci sniegt prejudiciālus nolēmumus saskaņā ar LES 35. panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem noteikumiem.

KĪŠN

8 Šengenas *acquis* daļa tostarp ir KĪŠN. Tās III sadaļā ar nosaukumu "Policija un drošība" ir ietverta 3. nodaļa ar nosaukumu "*Ne bis in idem* principa piemērošana". Atbilstoši KĪŠN 54. pantam, kas ietilpst šajā 3. nodaļā:

"Personu, kuras sakarā vienā Līgumslēdzējā Pusē ir pieņemts galīgais tiesas spriedums, nedrīkst par to pašu nodarījumu saukt pie atbildības citā Līgumslēdzējā Pusē, ar noteikumu, ka notiesāšanas gadījumā sods jau ir izciests, to izcieš vai to vairs nevar izpildīt atbilstīgi tās Līgumslēdzējas Puses tiesību aktiem, kurā spriedums pieņemts."

Beļģijas tiesības

9 Beļģijas *Code d'instruction criminelle* [Kriminālprocesa kodeksa] (turpmāk tekstā – "*CIC*") 128. pantā ir noteikts, ka gadījumā, kad tiek iesniegts lūgums par apsūdzētā izdošanu, "ja pirmstiesas palātas tiesneši uzskata, ka konkrētie fakti nenorāda uz noziegumu, kriminālpārkāpumu vai sīku pārkāpumu vai ka nav apstākļu un/vai pierādījumu pret apsūdzēto, tiem ir jāpieņem lēmums par tiesvedības izbeigšanu".

10 *CIC* 246. pantā ir noteikts:

"Ja apsūdzības palāta ir nospriedusi, ka nav iemesla lietu nodot izskatīšanai tiesā, apsūdzēto personu vēlāk nevar tiesāt, pamatojoties uz šiem pašiem faktiem, ja vien nekļūst zināmi jauni pierādījumi."

11 *CIC* 247. pantā ir noteikts:

"Par jauniem pierādījumiem tiek uzskatītas liecinieku liecības, dokumenti un protokoli, kurus nebija iespējams iesniegt izskatīšanai apsūdzības palātā un kuri var vai nu pastiprināt to pierādījumu spēku, kurus apsūdzību palāta ir atzinusi par pārāk nenozīmīgiem, vai atainot faktus citā veidā, kas ir noderīgs patiesības noskaidrošanai."

12 No lietas materiāliem izriet, ka Beļģijā *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] ir nospriedusi, ka *CIC* 246. un 247. pants ir piemērojami ne tikai apsūdzību palātas lēmumiem par liets izbeigšanu, bet arī visām instancēm, kurās izmeklēšanas tiesas, ieskaitot pirmstiesas palātu, ir izbeigušas izmeklēšanu, pieņemot lēmumu par tiesvedības izbeigšanu.

13 *CIC* 248. pantā ir paredzēts, ka tad, ja tiek atklāti jauni pierādījumi, augstākā policijas amatpersona vai izmeklēšanas tiesnesis nosūta dokumentu kopijas un pierādījumus apelācijas tiesas ģenerālprokuroram. Pēc pēdējā minētā pieprasījuma apsūdzības palātas priekšsēdētājs norāda tiesnesi, kurš pēc prokurora pieprasījuma veiks jaunu izmeklēšanu.

Itālijas tiesības

14 Itālijas Krimināl kodeksa 604. pantā ir paredzēts, ka par seksuālu vardarbību, ko veikuši Itālijas pilsoņi, viņi var tikt saukti pie atbildības Itālijā, pat ja tā ir veikta ārvalstīs.

Pamattiesvedība un prejudiciālais jautājums

15 *M*, Itālijas pilsonis, kas dzīvo Beļģijā, kur, pamatojoties uz vairākām viņa vedeklas *Q* iesniegtajām sūdzībām, 2004. gadā pret viņu tika uzsākta krimināltiesvedība saistībā ar darbībām, veicot seksuālu vardarbību vai nelikumīgas seksuāla rakstura darbības, tostarp seksuāli uzmācoties personai, kas nav sasniegusi 16 gadu vecumu.

16 Šie fakti notika Beļģijas teritorijā no 2001. gada maija līdz 2004. gada februārim pret *N*, viņa mazmeitu, kas dzimusi 1999. gada 29. aprīlī, ar viņa dēla *O*, kurš ir *N* tēvs, līdzdalību.

17 Beidzoties izmeklēšanai, kuras laikā tika savākti un pārbaudīti dažādi pierādījumi, *Chambre du conseil du tribunal de première instance de Mons* [Monsas pirmās instances tiesas pirmstiesas palāta] (Beļģija) ar 2008. gada 15. decembra rīkojumu pieņēma lēmumu nenosūtīt lietu iztiesāšanai pierādījumu trūkuma dēļ (turpmāk tekstā – "rīkojums par lietas nenosūtīšanu iztiesāšanai").

18 *Cour d'appel de Mons* [Monsas apelācijas tiesa] (Beļģija) apsūdzību palāta apstiprināja šo 2009. gada 21. aprīļa rīkojumu par nenosūtīšanu iztiesāšanai. *Cour de cassation* (Beļģija) ar 2009. gada 2. decembra spriedumu noraidīja pret šo spriedumu iesniegto kasācijas sūdzību.

19 Vienlaikus ar Beļģijas teritorijā notiekošo izmeklēšanu un saskaņā ar *Q* 2006. gada 23. novembrī iesniegto sūdzību Itālijas policijā pret *M* tika uzsākta kriminālvajāšana *Tribunale di Fermo* [Fermo tiesa] par tiem pašiem faktiem, kas ir minēti šī sprieduma 15. un 16. punktā.

20 2008. gada 19. decembrī pēc izmeklēšanas, kurā būtībā tika atsākta Beļģijā notikusī izmeklēšana, *Tribunale di Fermo* pirmstiesas uzklausīšanas tiesnesis norīkoja nodot *M* lietas iztiesāšanu šīs pašas tiesas koleģiālajai palātai.

21 *Tribunale di Fermo* 2009. gada 9. decembra tiesas sēdē *M* norādīja uz *Cour de Cassation* 2009. gada 2. decembra spriedumu un uz *ne bis in idem* principu.

22 Prokurors un *Q* advokāti, piekrītot, ka fakti, kas tika izmeklēti Beļģijā un Itālijā, ir identiski, apstrīdēja, ka pastāv nolēmums pēc būtības, kam piemistu *res judicata* spēks, un šajā ziņā apgalvoja, ka 2008. gada 15. decembra rīkojums nav šķērslis vēlākai tiesvedības atsākšanai, ja ir iesniegti jauni pierādījumi.

23 Iesniedzējtiesa norāda, ka minētais rīkojums par lietas nenosūtīšanu iztiesāšanai liedz nosūtīt apsūdzēto tiesāšanai, ja vien pret viņu nav jaunu pierādījumu, kas ir definēti *CIC* 247. pantā.

24 Iesniedzējtiesa norāda arī, ka atbilstoši Beļģijas tiesībām tiesas izmeklēšanas atsākšana, ja ir jauni pierādījumi, var notikt tikai pēc prokurora pieprasījuma.

25 Šādos apstākļos *Tribunale di Fermo* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Eiropas Savienības dalībvalsts, kas ir [KĪŠN] līgumslēdzējpuse, [tiesas] pēc plašas izmeklēšanas, kuru ir iespējams atsākt jaunu pierādījumu iesniegšanas gadījumā, taisīts galīgs spriedums "non-lieu", ar kuru ir pabeigta tiesvedība, liedz uzsākt vai turpināt tiesvedību attiecībā uz tiem pašiem faktiem un to pašu personu citā līgumslēdzējvalstī?"

Par prejudiciālo jautājumu

26 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai KĪŠN 54. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka rīkojums par nenosūtīšanu iztiesāšanai tiesā, kas līgumslēdzējā valstī, kurā šis rīkojums ir pieņemts, ir šķērslis jaunas kriminālvajāšanas uzsākšanai par tiem pašiem faktiem pret personu, par kuru ir taisīts minētais rīkojums, ja vien nav parādījušies jauni pierādījumi pret pēdējo minēto, ir jāuzskata par nolēmumu, kas satur galīgu nolēmumu šī panta izpratnē, kas tādējādi ir šķērslis jaunai kriminālvajāšanai pret šo pašu personu par tiem pašiem faktiem citā dalībvalstī.

27 No paša KĪŠN 54. panta teksta izriet, ka pret personu nevar veikt kriminālvajāšanu līgumslēdzējā valstī par tiem pašiem nodarījumiem, par kuriem jau "pieņemts galīgs nolēmums" citā līgumslēdzējā valstī.

28 Lai noteiktu, vai tiesas nolēmums ir nolēmums, ar kuru ir pieņemts galīgs nolēmums attiecībā uz personu šī panta izpratnē, ir jāpārliecinās, ka šis nolēmums ir pieņemts pēc tam, kad lieta ir izvērtēta pēc būtības (šajā ziņā skat. spriedumu *Miraglia*, C-469/03, EU:C:2005:156, 30. punkts).

29 Šajā ziņā Tiesa ir nolēmusi, ka ir jāuzskata, ka vienas Līgumslēdzējas valsts tiesu nolēmums, ar kuru apsūdzētais ir galīgi attaisnots pierādījumu trūkuma dēļ, ir pamatots ar šādu vērtējumu (skat. šajā ziņā spriedumu *van Straaten*, C-150/05, EU:C:2006:614, 60. punkts).

30 Tādējādi ir jākonstatē, ka attiecībā uz rīkojumu par lietas nenosūtīšanu iztiesāšanai, kas pieņemts pēc tiesvedības, kuras rezultātā tika savākti un pārbaudīti dažādi pierādījumi, ir jāuzskata, ka ir notikusi lietas izskatīšana pēc būtības iepriekš minētā sprieduma lietā *Miraglia* (EU:C:2005:156) izpratnē, jo tas ietver galīgu lēmumu par šo pierādījumu nepietiekamību un izslēdz jebkādu iespēju atjaunot lietas izskatīšanu, pamatojoties uz to pašu pierādījumu kopumu.

31 Šajā ziņā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai personu varētu uzskatīt par tādu, kuras lietā pieņemts "galīgais tiesas nolēmums" KĪŠN 54. panta izpratnē, publiskā apsūdzība līgumslēdzējā valstī ir jāuzskata par pabeigtu tādējādi, ka pieņemtais lēmums līgumslēdzējā valstī, kurā tas ir pieņemts, nodrošina ar *ne bis in idem* principu piešķirto aizsardzību (šajā ziņā skat. spriedumu *Turanský*, C-491/07, EU:C:2008:768, 32. un 35. punkts un tajos minētā judikatūra).

32 Lēmums, kurš saskaņā ar pirmās līgumslēdzējas valsts, kura pret kādu personu uzsākusi kriminālvajāšanu, tiesībām neaizliedz galīgi turpmāku tiesvedību valsts līmenī, principā nevar būt procesuāls šķērslis tam, ka kriminālvajāšana pret šo personu par tiem pašiem nodarījumiem, iespējams, tiek uzsākta vai turpināta citā līgumslēdzējā valstī (spriedums *Turanský*, EU:C:2008:768, 36. punkts).

33 Kā izriet no lēmuma par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, pēc tam, kad *Cour de cassation* 2009. gada 2. decembrī taisīja spriedumu, rīkojums par lietas nenodošanu iztiesāšanai ir stājies spēkā ar *res judicata* spēku. Tādējādi publiskā apsūdzība ir jāuzskata par pabeigtu, un tas ir šķērslis, lai Beļģijas Karalistes teritorijā tiktu uzsākta jauna *M* kriminālvajāšana par tiem pašiem faktiem un pamatojoties uz to pašu apstākļu kopumu, kas tika pārbaudīti tiesvedībā, kurā ir pieņemts šis rīkojums. *CIC* 246.–248. pantā būtībā ir noteikts, ka tiesvedība var tikt atsākta, tikai pamatojoties uz jauniem pierādījumiem, tas ir, it īpaši pierādījumiem, kas vēl nav pārbaudīti apsūdzības palātā un kas var izraisīt lēmuma par lietas nenodošanu iztiesāšanai grozīšanu.

34 Turklāt ir jāatgādina, ka, kā Tiesa ir nospriedusi sava sprieduma *Bourquain* (C-297/07, EU:C:2008:708) 40. punktā par aizmugurisku spriedumu, tikai tas, ka atbilstoši valsts tiesību normām ir paredzēta šīs krimināltiesvedības atsākšana, pats par sevi neizslēdz, ka šis nolēmums ir jāuzskata par "galīgu" KĪŠN 54. panta izpratnē.

35 Turklāt ir jāatgādina, ka, tā kā tiesības netikt divreiz tiesātam vai sodītam par to pašu noziedzīgo nodarījumu ir paredzētas arī Hartas 50. pantā, KĪŠN 54. pants ir jāinterpretē saskaņā ar to.

36 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka aplūkojamā krimināltiesiskā nolēmuma "galīgā" rakstura novērtēšana ir jāizdara, pamatojoties uz dalībvalsts, kas to ir pieņēmusi, tiesībām.

37 Turpinājumā ir jānorāda, ka atbilstoši Hartas 50. panta paskaidrojumiem, kas jāņem vērā, veicot tās interpretāciju (spriedums *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 20. punkts un tajā minētā judikatūra), "attiecībā uz situācijām, kas minētas 7. protokola 4. pantā, proti, principa piemērošanu vienā dalībvalstī, garantēto tiesību nozīme un darbības joma ir tāda pati kā attiecīgajām tiesībām ECK". Tā kā KĪŠN 54. pantā ir paredzēts, ka tas, vai tiesas nolēmums ir "galīgs" attiecībā uz *ne bis in idem* principa piemērošanu iespējamām citas līgumslēdzējas valsts darbībām, ir atkarīgs no tā, vai šis nolēmums ir vai nav galīgs tajā līgumslēdzējā valstī, kurā tas ir pieņemts, šis paskaidrojumu punkts ir piemērojams šajā lietā.

38 No ECPAK 7. protokola 4. panta 2. punkta izriet, ka *ne bis in idem* princips, kas ir noteikts šī panta 1. punktā, neliedz uzsākt tiesvedību no jauna, "ja ir jauni pierādījumi vai atklājušies jauni apstākļi [fakti]", kas var ietekmēt pieņemto nolēmumu.

39 Šajā ziņā ECT tiesas 2009. gada 10. februāra spriedumā lietā *Zolotoukhine* pret Krieviju (Nr. 14939/03, § 83) ir nospriests, ka ECPAK 7. protokola 4. punkts ir "piemērojams tad, ja tiek uzsākta jauna kriminālvajāšana tad, kad iepriekšējs attaisnojošs vai notiesājošs nolēmums ir jau stājies spēkā kā *res judicata*" [neoficiāls tulkojums]. Turpretim ārkārtas sūdzības netiek ņemtas vērā, ja ir runa par noteikšanu, vai procedūra ir tikusi galīgi pabeigta. Lai gan šie tiesību aizsardzības līdzekļi ir pirmās procedūras turpinājums, nolēmuma "galīgais" raksturs nav atkarīgs no to izmantošanas (ECT tiesas 2009. gada 10. februāra spriedums lietā *Zolotoukhine* pret Krieviju, Nr. 14939/03, 108. punkts).

40 Šajā lietā iespēja atsākt tiesas izmeklēšanu jaunu pierādījumu dēļ, kas ir paredzēta *CIC* 246.–248. pantā, nevar apstrīdēt pamatlietā pieņemtā rīkojuma par lietas nenosūtīšanu iztiesāšanai galīgo raksturu. Protams, šī iespēja nav "ārkārtas pārskatīšanas procedūra" minētās Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras izpratnē, bet tā drīzāk prasa ārkārtēju ieguldījumu, pamatojoties uz atšķirīgiem pierādījumiem nošķirtā procesā, nevis vienkāršu jau pabeigtās procedūras turpināšanu, pamatojoties uz tiem pašiem pierādījumiem. Turklāt, ievērojot vajadzību pārbaudīt, ka iesniegtie pierādījumi tiešām ir jauni, lai pamatotu atsākšanu, jebkura jauna procedūra, pamatojoties uz atsākšanas iespēju, pret to pašu personu par tiem pašiem faktiem var notikt tikai tajā līgumslēdzējā valstī, kuras teritorijā ir pieņemts šis rīkojums.

41 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka KĪŠN 54. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka rīkojums par nenosūtīšanu iztiesāšanai tiesā, kas līgumslēdzējā valstī, kurā šis rīkojums ir pieņemts, ir šķērslis jaunas kriminālvajāšanas uzsākšanai par tiem pašiem faktiem pret personu, par kuru ir taisīts minētais rīkojums, ja vien nav parādījušies jauni pierādījumi pret pēdējo minēto, ir jāuzskata par nolēmumu, kas satur galīgu nolēmumu šī panta izpratnē, kas tādējādi ir šķērslis jaunai kriminālvajāšanai pret šo pašu personu par tiem pašiem faktiem citā dalībvalstī.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Konvencijas, ar ko īsteno Šengenas 1985. gada 14. jūnija Nolīgumu starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīta 1990. gada 19. jūnijā Šengenā, 54. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka rīkojums par nenosūtīšanu iztiesāšanai tiesā, kas līgumslēdzējā valstī, kurā šis rīkojums ir pieņemts, ir šķērslis jaunas kriminālvajāšanas uzsākšanai par tiem pašiem faktiem pret personu, par kuru ir taisīts minētais rīkojums, ja vien nav parādījušies jauni pierādījumi pret pēdējo minēto, ir jāuzskata par nolēmumu, kas satur galīgu nolēmumu šī panta izpratnē, kas tādējādi ir šķērslis jaunai kriminālvajāšanai pret šo pašu personu par tiem pašiem faktiem citā dalībvalstī.

[Paraksti]